

Balzac és a banán

2020 március 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jó túlélést! - Szentesi Zöldi László nagyszerű írása.

Az ember mi mást tehetne koronavírusos magányában, olvasgat, izlelgeti a híreket, válogatni nemigen tud, mert válogatás nélkül ömlik rá minden, jobb híján mazsolázik tehát. Ebből aztán összeáll benne valamiféle kép a helyzetről, és ez a kép legalább annyira elkészt, mint nevetséges. Elkészt, mert a járvány a híradásokban már réges-régen elveszítette helyi értékét: sokkal inkább az emberekben dúló pánik mutatkozik meg, mint a valóság. És nevetséges is, mert a hirtelen támadt világkarantén minden létező hülyeséget, ostobaságot felmutatott, mindent felszínre hozott, amit a torz emberi elme elkövetni képes.

Hogy a nyugdíjasok egy része úgy kószál, mintha semmi sem történt volna, hogy a piacon egymás arcába lihegnek az emberek, igazán csekélység. Hogy sokadik kérésre sem tudnak egymástól távolságot tartani a sorban, mert – és ez „békeidőben” is igaz – nyilván úgy gondolják, hogy hamarabb sorra kerülnek, ha egy centire helyezkednek el az előttük állótól, úgyszintén magától értetődő. Magyarország egy része még mindig csajkarendszerben él lelki értelemben, és ez világosan megmutatkozik válság idején. Ez a típus vagy nem tudja kivárni a sorát, vagy azt mondja, hogy neki aztán senki ne szabja meg, mit és hogyan tesz, esetleg eredendően hülye, mint a kolozsvári ortodox papok, akik [szentelt kanállal osztogatják híveiknek a koronavírust](#).

Valamelyik írónk mesélte – makacsul Kormos István jut eszembe, talán övé a sztori –, hogy a lebombázott, széltűtt Budapesten, amikor a romok közül elmásztak a túlélők, mindannyian roppant hálásnak érezték magukat. Hálásnak, hogy életben maradtak, hogy megúszták a legrosszabbat. És ahogyan az ostromlott Budapesten az emberek keresgéltek holmijukat, ahogyan megsemmisült otthonaikat nézegették eltűntek, valaki kikotorászott a törmelékek közül egy csomó déligyümölcsöt. Valamilyen kereskedés árukészlete lapult a romok alatt. Akadt abban füge és narancs, némi datolya, jutott bőséggel mindenkinek. Szépen sorba is álltak a túlélők, és könnyes szemmel arra gondoltak, hogy mégiscsak van Gondviselés, hogy a legnagyobb nyomorúság idején is felcsillan az élet luxusa. Elbotorkált az óvóhelyre egy sovány, lerongyolódott öreg bácsi is, egy ideig nézegette a gyümölcsosztást, majd előre ment és megkérdezte:

– Tessék mondani, banán nincs?

Végül is mit vártunk? Hogy az emberiség egy része szellemi evolúciójában titokzatos bakugrás billenti helyre az arányérzékét, hogy magától kialakul bennük a méltóság, a hálaérzet?

Ugyan.

Embertársaink egy része menthetetlen idióta, keresi és meg is találja magának a bajt. Örök dilemma, hogy figyelmeztessük-e őket modortalanságukra, elmagyarazzuk-e nekik, hogy ők a hülyék, nem pedig azok, akik – szerintük – mindannyian a rossz irányba jönnek velük szembe az autópályán.

Húszévesen azt gondolja az ember, hogy fel kell világosítani az embereket, hogy vitában kell meggyőzni őket a helyes gondolkodásról. Harmencöt évesen azt, hogy harcolni kell az igazságért, és akár erővel is kikényszeríthetjük az igazunkat. Mostanában pedig azt, hogy a világban akad jó, és akad rossz, választhatunk, melyik oldalra állunk, de más emberek bűneiért, tévedéseiért, hülyeségeért nem felelhetünk. Egyszer, csakis egyszer talán figyelmeztethetjük az illetőt (különösen, ha barátunk), hogy fordítva ül a lovon, hogy a vesztébe rohan, de a döntést végső soron ő hozza meg. Ő dönt majd arról, hogy túlélése alkalmából elmormol egy imát, vagy megkérdezi, hogy banán van-e. Hogy járvány idején szülinapi bulit szervez-e a szoba-konyhás lakásában húsz résztvevővel, vagy leül az ülepére, és kivárja, amíg elvonul az ár.

Sok mindenért felelősséggel tartozunk, de érdemben nem egyformán tehetünk a dolgok jóra fordításáért. Olykor még ahhoz sincs erőnk, hogy magunkon segítsünk, családtagjainkra talán van valamennyi hatásunk, barátainkra kevesebb, az ismeretlenekre meg jóformán semmi. És persze, mi magunk sem vagyunk tökéletesek. Ugyanolyan gyarló lények lévén, mint bárki más, semmi jogunk magunkat kiválónak, másokat pedig menthetetlennek festeni. De ugyanakkor az is tagadhatatlan, hogy észből és szívből nem egyformán mért nekünk a Jóisten, ne tegyünk tehát úgy, mintha az emberi ostobaságot nem kéne nevének neveznie azoknak, akik képesek az önálló gondolkodásra.

Mi most ezt tettük. Nem mintha ettől a világ jobb lenne ezen a bánatos hétfőn. Sokkal inkább azon, hogy a kellenél jobban ne háborodjunk fel a hülyeségeket megörökítő híreken, és hogy végleg elrendezzük magunkban: vannak ilyen, vannak olyan emberek. Mazsolázzunk közülük, ahogyan a hírek között is mazsolázzunk.

A legjobb persze, hogy amikor a hírekkel telítődünk, leemelünk egy jó könyvet a polcra, most úgyis lesz időnk olvasni végkimerülésig. Amikor pedig beszélgetünk, néhány héten belül úgyis csak a családtagjaink vesznek körül, akiket – optimális esetben – a legjobban szeretünk a világon.

Mi ez, ha nem áldott szerencse?

A hülyék éljék a maguk életét, elférünk ezen a bolygón, nem kell, hogy bármi közünk legyen egymáshoz.

Jó túlélést! Kezdjük talán Balzackal... tényleg, mikor is volt utoljára időnk elmerülni Balzacban?

Hát, most lesz.

Szentesi Zöldi Iászló - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
